הגמ' הסתפקה האם נסכים של קרבן ציבור שבאים שלא ביום הקרבת הקרבן צריכים שירה של הלווים על הדוכן או שחיוב השירה הוא רק כשהנסכים באים יחד עם הקרבן.

ר' יוסי אמר שמגלגלים חובה ליום חייב, כשחרב הבית בראשונה אותו היום ט' באב היה, ומוצאי שבת כלומר יום ראשון, ומוצאי שביעית כלומר בשנה הראשונה לשמיטה, ובמשמרתו של יהויריב, והיו כהנים ולווים עומדים על הדוכן ואומרים שירה "**וישב עליהם את אונם וברעתם יצמיתם**" ולא הספיקו לסיים הפסוק "**יצמיתם ה' אלהינו**" עד שבאו אויבים וכבשום, וכן היה בחורבן שני. הגמ' מסבירה שאמרו פסוק זה של יום רביעי משום ששרו דרך מקרה קינה בפיהם וכמו שאמר ריש לקיש שיכולים לומר שירה ללא קרבן ונסכים.

בשנה ה- 2 למלכותו עלה נבוכדנצר על ירושלים ושיעבד את יהויקים מלך יהודה. בשנה ה-8 למלכות נבוכדנצר שהיא השנה ה-7 לכיבוש יהויקים עלה נבוכדנצר שוב על ירושלים ומת יהויקים והוגלה בנו יהויכין יחד עם הנביא יחזקאל ושאר גדולי ישראל מה שנקרא גלות 'החרש והמסגר' והומלך צדקיהו. בשנה ה- 19 למלכות נבוכדנצר שהיא השנה ה- 18 לכיבוש יהויקים חרב בית המקדש וגלה המלך צדקיהו ושאר העם.

ביחזקאל כתוב "**בעשרים וחמש שנה לגלותנו בראש השנה בעשור לחדש, בארבע עשרה שנה אחר אשר הכתה העיר**", יחזקאל גלה עם יהויכין בשנה ה-25 ליובל, כעבור 11 שנה בשנה ה- 36 ליובל חרב הבית, יחזקאל התנבא בשנת היובל 'עשרים וחמש שנה לגלותנו' 25 שנים לאחר השנת שבה גלה, שנקראת 'ראש השנה בעשור לחודש' שביום הכיפורים יוצאים עבדים לחרות ושדות אחוזה חוזרות לבעליהם, ואמר 'בארבע עשרה שנה אחר אשר הכתה העיר' שהחורבן היה בשנה ה-36 ליובל.

מכניסת עם ישראל לארץ ישראל ועד שיצאו בחורבן הראשון התחילו למנות 17 יובלות, 440 שנה לאחר הכניסה לארץ בנו את בית המקדש הראשון שעמד 410 שנה ובסך הכל 850 שנה, אם נחסר 14 שנים של כיבוש וירושה בכניסה לארץ, נמצא שבית המקדש נחרב ביובל ה- 17 בשנתו ה- 36 שהיא שנה ראשונה לשמיטה, ו14 שנה קודם ליובל.

לפי ההסבר הראשון בשיטת חכמים בית שני אמנם נחרב בט' באב ובמוצאי שבת, אך לא נחרב במוצאי שביעית, שהרי בית שני עמד 420 שנה וחרב בשנתו ה- 421, והתחילו למנות שנים ליובלות בהקמת בית שני, נמצא שהיו 8 יובלות שהם 400 שנה, ולאחריהם שתי שמיטות מלאות ובית המקדש נחרב בשנה השביעית בשמיטה השלישית, וכן החורבן לא היה במשמרתו של יהויריב שלא הייתה קיימת בבית המקדש השני. רב אשי הסביר שהתחילו למנות לשמיטה ויובלות רק 6 שנים לאחר בניין הבית כשעלה עזרא וקידש את הארץ ולכן בית המקדש אכן נחרב בשנה הראשונה לשמיטה.

ר' יהודה סבר ששנת היובל נמנית כשנת ה-50 אך היא גם השנה הראשונה לשמיטה וליובל הבא. לשיטתו בית המקדש השני שחרב בשנה ה- 421 אכן חרב בשנה הראשונה לשמיטה לאחר 60 שמיטות מלאות. לשיטתו בזמן בית המקדש הראשון הפסיקו את ספירת היובל כשגלו 10 השבטים וחזרו למנות את היובל כשירמיהו הנביא החזירם בשנה ה-18 למלך יאשיהו, ומלך עליהם יאשיהו עוד 14 שנים, יהויקים ויהויכין 11 שנים, וצדקיהו 11 שנים ובסך הכל 36, נמצא שבית המקדש נחרב בשנת ה- 36 ליובל, ו-14 שנה קודם היובל.